

Recht op kinderopvang

Het is een van de meest beklemmende gespreksonderwerpen voor ouders op de crèche van mijn zoontje: de vierde verjaardag van onze kinderen.

“Nee maar Anna, ben je nu echt vier?” Na bevestiging van de jarige werpen we een meelevende blik op de bijbehorende ouder. “En nu? Hoe gaan jullie het oplossen?” De ouder van Anna schudt berustend het hoofd. Er is geen naschoolse opvang. Er zijn alleen maar eindeloze wachtlijsten. Voor de gemeentelijke opvang, voor de particuliere opvang, voor de bedrijfsplaatsen bij de gemeentelijke opvang. De moeder van Anna, die het vier jaar lang gered heeft, full time werken met twee kleine kinderen erbij, zegt dat zij gelukkig een klein baantje voor onder schooltijd heeft kunnen vinden. “Misschien is dat ook wel beter voor Anna”, hoopt ze, hoewel wij beide weten dat Anna prima functioneert in een groep en het zeer naar haar zin zou hebben op een leuke naschoolse opvang.

Ik word hier telkens weer treurig van en ik beseft dat Anna's moeder en ik nog geluk hebben. Voor veel ouders speelt de feitelijke onmogelijkheid werk en kinderen te combineren al als het eerste bevallingsverlof voorbij is.

Het schreeuwende tekort aan kinderopvang en naschoolse opvang zou een van de speerpunten kunnen zijn in het verkiezingsprogramma van een progressieve partij. Laten we dus eens kijken wat *Samen voor de toekomst. Idealen en ambities 2010*, het concept verkiezingsprogramma van de PvdA hierover te melden heeft. De PvdA, zo lezen we, wil meer plaatsen en bovendien “een wet die de kosten over alle partijen verdeelt: de werkgever betaalt een vast deel en de ouder krijgt van het rijk een inkomensafhankelijke tegemoetkoming.” Ook gaat de overheid, als het aan de PvdA ligt, kwaliteitseisen vastleggen over de verzorging en de omgang met kinderen in de nieuwe wet kinderopvang. Dat lijkt wel een heel tam plan om een groot maatschappelijk probleem aan te pakken. Is dat alles wat wij mogen verwachten tot 2010? Mag het een beetje meer zijn alstublieft? Nee, hoor ik u denken, want de opstellers van het verkiezingsprogramma hebben een programma bedacht dat over de hele linie voorzichtig is en dat het vooral moet hebben van kleine creatieve ideeën als de “probeerbon” waarmee kinderen sport- en muzieklessen kunnen uitproberen, de “diplomabonus” voor kinderen die de middelbare school afmaken en één dag per week gratis naar alle musea. Dat beeld van een gematigd programma met kleine verrassinkjes is echter maar ten dele juist. Op diverse punten getuigt het programma, conform zijn titel, wel degelijk van idealen en ambities. De opstellers sluiten zich van harte aan bij doelen die de internationale gemeenschap zich heeft gesteld: halvering van de extreme armoede in 2015, alle kinderen ter wereld naar de basisschool in datzelfde jaar, gelijke onderwijskansen voor jongens en meisjes in 2005. Op binnenlands terrein nemen zij zich voor de publieke omroep te gaan hervormen door de omroepen af te schaffen en een soort nationale omroep te creëren naar Brits model. De opstellers van het PvdA program willen het leerstoelensysteem aan universiteiten vervangen door een Amerikaanse aanpak. Waar het nu zo is dat men aan de universiteit pas hoogleraar kan worden als er een vacature ontstaat op dat niveau zou men voortaan professor kunnen worden als men blijk geeft van voldoende talent. Dat zijn majeure doelstellingen.

Waarom dan ook niet wat hoger ingezet bij de kinderopvang? Waarom stelt men niet voor daar een recht van te maken voor ouders en waarom pleit men niet voor invoering van een belasting of sociale premie om dat recht te bekostigen? Dan kan Anna's moeder tenminste nog naar de rechter zoals andere burgers in Nederland die op wachtlijsten staan (voor thuiszorg, voor dotteroperaties enzovoort.) Waarom ter wereld moet kinderopvang een mede door de werkgever te financieren secundaire arbeidsvoorwaarde blijven? Een kind begrijpt dat die secundaire arbeidsvoorwaarde er direct bij in zal schieten als het economisch wat minder gaat. Ouders en kinderen hebben recht op goede kinderopvang. Burgers zullen graag bereid

zijn voor zo'n publieke voorziening het nodige voor te betalen (het mag zo inkomensafhankelijk als de PvdA maar wil en de meeste draagkrachtige ouders zullen ook nog bereid zijn een stevige eigen bijdrage te betalen daar bovenop). Ja maar, hoor ik u weer tegenstribbelen: hoe moet het dan met al die mensen die helemaal geen kinderen hebben en met al die mensen die hun kinderen liever helemaal zelf verzorgen? Tja, we betalen natuurlijk allemaal een heleboel belasting en premies voor dingen waar lang niet iedereen persoonlijk achter staat of baat bij heeft: humanitaire vredesmissies, subsidie voor de opera, opleidingen tot kunsthistoricus, aanleg van extra snelwegen, abortussen, in vitrofertilisatie, kinderbijslag voor goed verdienende medeburgers, adviezen aan overheidsorganen door interim managers en organisatie-adviesbureau's, prinses Irene-achtige cursussen voor ambtenaren, een jaarlijkse uitkering voor Máxima als verloofde van de kroonprins, diverse uitkeringen aan tal van andere leden van het Oranjehuis, gelden aan het Europees Sociaal Fonds die wel of niet worden besteed aan reëel bestaande arbeidsbemiddelingsprojecten en zo weet ik er nog wel een paar. Maar goed, als het niettemin verstrekkend oneerlijk wordt gevonden dat mensen een kinderopvangpremie betalen terwijl zij hun eigen kinderen liever helemaal zelf verzorgen zou je kunnen overwegen om die ouders de premie terug te geven.

Voorzichtigheid en bescheidenheid zijn lofwaardige eigenschappen, zelfs voor een verkiezingsprogramma van een politieke partij, maar op dit punt kan een forse dosis extra ambitie helemaal geen kwaad.